

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, (hierna: de rechtbank) van 24 november 2009 in
zaken nrs. 07/24619 en 07/24620 in het geding tussen onder anderen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 augustus 2007 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 november 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 december 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Anders dan de vreemdeling in het eerste onderdeel van de grief stelt, maakt het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 9 april 2007, waarnaar de rechtbank in rechtsoverweging 7 van de aangevallen uitspraak verwijst en dat betrekking heeft op de echtgenoot van de vreemdeling, deel uit van het procesdossier. De vreemdeling wordt dan ook niet gevolgd in haar betoog dat deze rechtsoverweging feitelijke grondslag mist dan wel onbegrijpelijk is. Het betoog van de vreemdeling dat om dezelfde reden ook de daarop volgende rechtsoverwegingen feitelijke grondslag missen dan wel onbegrijpelijk zijn, gaat eraan voorbij dat die rechtsoverwegingen betrekking hebben op de situatie van de vreemdeling en niet voortbouwen op hetgeen de rechtbank in rechtsoverweging 7 ten aanzien van de echtgenoot van de vreemdeling heeft overwogen.

De grief faalt in zoverre.

2.2. Voorts klaagt de vreemdeling in de grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris zijn standpunt, dat de vreemdeling bij terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), heeft mogen baseren op het advies van het BMA van 15 juli 2008. Volgens de vreemdeling heeft de rechtbank niet onderkend dat, anders dan uit dat advies blijkt, bij de vraag of sprake is van een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium het al dan niet te genezen zijn van de ziekte geen zelfstandige rol speelt.

2.2.1. Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM; arrest van 27 mei 2008 in zaak nr. 26565/05, www.echr.coe.int/echr) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar

wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 25 juli 2006 in zaak nr. 200601304/1, JV 2006/351), is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de staatssecretaris ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de staatssecretaris bij de beoordeling van een aanvraag van een zodanig advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.2.3. In het bij de rechtbank bestreden besluit van 20 augustus 2007 dat betrekking heeft op de vreemdeling, heeft de staatssecretaris aan zijn standpunt, dat de vreemdeling bij terugkeer naar het land van herkomst vanwege haar medische situatie geen reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, ten grondslag gelegd dat zij niet lijdt aan een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Daarbij heeft de staatssecretaris zich gebaseerd op een door het BMA ten aanzien van de vreemdeling uitgebracht advies van 9 april 2007.

2.2.4. Ter nadere motivering van haar standpunt dat bij terugkeer sprake is van een reëel risico in de hiervoor bedoelde zin, heeft de vreemdeling aanvullende informatie overgelegd waaruit blijkt dat haar medische situatie na het advies van het BMA van 9 april 2007 is gewijzigd. De staatssecretaris heeft daarin aanleiding gezien het BMA opnieuw om advies te vragen, hetgeen heeft geleid tot het advies van 15 juli 2008. Daarin is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"6a. Bevindt betrokkene zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte?
Nee. De psychische aandoening van betrokkene is niet ongeneeslijk."

2.2.5. In reactie op dit advies heeft de staatssecretaris bij brief van 28 augustus 2008 een aanvullend verweerschrift ingediend bij de rechtbank. Daarin concludeert de staatssecretaris onder verwijzing naar het antwoord van het BMA op vraag 6a van voormeld advies dat geen sprake is van een situatie waarin de medische toestand van de vreemdeling bij terugkeer zal leiden tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Voorts geeft de staatssecretaris te kennen dat hij het besluit van 20 augustus 2007 handhaaft, omdat de ziekte van de vreemdeling niet ongeneeslijk is.

2.2.6. Blijkens de vraagstelling aan het BMA en de motivering van zijn standpunt, als hiervoor weergegeven, acht de staatssecretaris bij de beoordeling of sprake is van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de onder 2.2.1. uiteengezette jurisprudentie van het EHRM, naast de vraag of de vreemdeling lijdt aan een ziekte die in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium verkeert, tevens van belang of de desbetreffende

ziekte als zodanig ongeneeslijk is. Uit voormelde jurisprudentie blijkt niet dat in het kader van de hier te verrichten beoordeling aan die omstandigheid zelfstandige betekenis toekomt. Aldus bezien berust het antwoord op vraag 6a in het advies van het BMA van 15 juli 2008 op een onjuiste vraagstelling. Nu niet duidelijk is hoe het antwoord zou hebben geluid indien het BMA was gevraagd of de vreemdeling lijdt aan een ziekte die in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium verkeert, mocht de staatssecretaris niet zonder meer onder verwijzing naar voormeld advies zijn standpunt, dat de vreemdeling bij terugkeer geen reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, handhaven. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

De grief slaagt in zoverre.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen de vreemdeling overigens in de grief heeft aangevoerd behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover deze betrekking heeft op het ten aanzien van de vreemdeling genomen besluit van 20 augustus 2007. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen zal de Afdeling het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep alsnog gegrond verklaren en dat besluit vernietigen wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

2.4. De minister van Justitie dient op dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 24 november 2009 in zaak nr. 07/24620;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het ten aanzien van de vreemdeling genomen besluit van de staatssecretaris van Justitie van 20 augustus 2007;
- V. veroordeelt de minister van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.403,00 (zegge: veertienhonderddrie euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

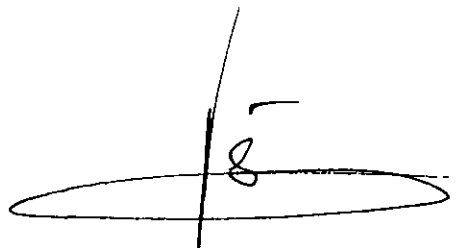
w.g. Prins
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 juni 2010

363-652.

Verzonden: 8 juni 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, horizontal oval shape with a vertical line through it and some smaller scribbles to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 07/24619
AWB 07/24620

Uitspraak van de meervoudige kamer van 24 november 2009

inzake

(zaaknummer AWB 07/24619),
geboren op
eiser,

en

(zaaknummer AWB 07/24620),
geboren op
eiseres,
mede namens haar minderjarige kinderen
geboren op
geboren op

en

allen van Angolese nationaliteit,
tezamen te noemen: eisers,

gemachtigde mr. A.F.J. Lemmens,

tegen

de staatssecretaris van Justitie
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. M.M. van Asperen.

Procesverloop

Bij besluiten van 16 april 2003 zijn de aanvragen van eisers om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) afgewezen.

Bij uitspraak van 27 oktober 2004 (AWB 03/27713 en 03/27716) heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, de tegen voornoemde besluiten van verweerder ingestelde beroepen gegrond verklaard.

Op 24 november 2005 heeft verweerder een voornemen tot afwijzing van de aanvragen van eisers kenbaar gemaakt. Hiertegen hebben eisers een zienswijze ingebracht.

Op 3 februari 2006 heeft het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) zowel ten aanzien van eiser als ten aanzien van eiseres nota's uitgebracht, waarna verweerder op 14 februari 2006 een aanvullend voornemen heeft uitgebracht. Bij brief van 2 maart 2006 hebben eisers hun zienswijze kenbaar gemaakt.

Naar aanleiding van de rapporten van J.M. Persoon, psychiater, van 20 oktober 2006 heeft het BMA op 9 april 2007 ten aanzien van eisers opnieuw een nota uitgebracht. Op 4 mei 2007 heeft verweerder een aanvullend voornemen uitgebracht. Hierop hebben eisers bij brief van 21 mei 2007 hun zienswijze naar voren gebracht.

Bij besluiten van 22 mei 2007 heeft verweerder de aanvragen van eisers wederom afgewezen. Omdat vervolgens gebleken is dat de zienswijze en de bestreden besluiten elkaar hebben gekruist, heeft verweerder deze besluiten ingetrokken en op 20 augustus 2007 opnieuw op de aanvragen beslist.

Tegen deze besluiten hebben eisers op 14 juni 2007 beroep ingesteld. De gronden dateren van 13 juli 2007, nader aangevuld bij brief van respectievelijk 25 oktober 2007, 21 december 2007 en 11 januari 2008.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Voorts heeft verweerder een nieuw onderzoek laten verrichten door het BMA naar de gezondheidstoestand van eiseres. Bij schrijven van 15 juli 2008 heeft het BMA een nieuwe nota uitgebracht. Op 28 augustus 2008 heeft verweerder naar aanleiding van deze nota een aanvullend verweerschrift ingediend en op 29 augustus 2008 hebben eisers op deze nota gereageerd.

De zaak is behandeld op de zitting van 26 november 2008, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Vervolgens heeft de rechtbank bij brief van 13 januari 2009 het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) heropend en doorverwezen naar de meervoudige kamer van deze rechtbank.

De zaak is opnieuw behandeld op de zitting van 22 september 2009, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Bij uitspraak van 27 oktober 2004 (AWB 03/27713 en AWB 03/27716) heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag van eisers positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Bij deze uitspraak heeft de rechtbank tevens geoordeeld dat verweerder niet zonder meer heeft kunnen concluderen dat terugkeer van eisers naar hun land van herkomst, gelet op eisers medische situatie, niet kan leiden tot schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de

---

fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). In zoverre heeft de rechtbank de beroepen van eisers gegrond verklaard en de bestreden besluiten vernietigd en verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van haar uitspraak.

2. Bij besluiten van 20 augustus 2007 heeft verweerder de aanvragen opnieuw afgewezen. Verweerder heeft zich hierbij op het standpunt gesteld dat uit de nota's van het BMA niet blijkt dat eisers zich bevinden in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte. Mitsdien is er volgens verweerder geen sprake van een situatie waarin de medische toestand van eisers bij terugkeer naar het land van herkomst zal leiden tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3. In beroep is namens eisers aangevoerd dat bestudering van de jurisprudentie van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) niet leidt tot de conclusie dat het ziektebeeld van eiser buiten het bereik van de bescherming als geboden door artikel 3 van het EVRM valt. Tevens is erop gewezen dat eiseres depressief is, alsmede dat ten aanzien van haar sprake is van een posttraumatische stressstoornis. Volgens de behandelend psychiater zal terugkeer zonder dat eiseres succesvol wordt behandeld, ernstige geestelijke schade aan eisers en het gezin toebrengen. Gelet op het hoge angstniveau bij haar posttraumatische stressstoornis, twee depressieve episodes en de eerdere suïcidepogingen, is de kans op suïcide ondanks haar religieuze overtuiging volgens de behandelend psychiater zeer groot. Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat de ziekte van eiseres moet worden gekwalificeerd als ongeneeslijk in het geval eisers naar hun land van herkomst moeten terugkeren. Slechts indien de behandeling van eiseres hier te lande wordt voortgezet is de aandoening niet ongeneeslijk, aldus eisers.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Thans is uitsluitend aan de orde de vraag of terugkeer naar het land van herkomst, te weten Angola, gelet op de medische situatie van eisers, leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM.

6. Blijkens vaste jurisprudentie van het EHRM, te weten het arrest van 2 mei 1997 in de zaak St. Kitts, (NJ 1998, 582), het arrest van 6 februari 2001 in de zaak Bensaid (JV 2001/103) en het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/266) en in navolging daarvan de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, zoals recentelijk de uitspraak van 3 augustus 2009 (LJN: BJ4753), kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten vreemdeling onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dringende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan volgens genoemde jurisprudentie evenwel slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Speculaties over een mogelijke toekomstige verslechtering van de gezondheidssituatie van een vreemdeling zijn onvoldoende om aannemelijk te achten dat de desbetreffende vreemdeling een reëel risico loopt van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, zo is in laatstgenoemde uitspraak overwogen.

7. Ten aanzien van eiser overweegt de rechtbank dat blijkens het advies van 9 april 2007 is geoordeeld dat eiser zich niet bevindt in een vergevorderd en levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte. Verweerder heeft om die reden eisers aanvraag afgewezen.

Hetgeen namens eiser in beroep is aangevoerd leidt, gelet op de betreffende jurisprudentie, niet tot het oordeel dat sprake is van de hiervoor aangegeven uitzonderlijke omstandigheden. Aldus valt eisers situatie, anders dan is aangevoerd, niet onder de reikwijdte van de bescherming die artikel 3 van het EVRM beoogt te bieden.

8. Ten aanzien van eisers overweegt de rechtbank dat uit de nota van het BMA van 15 juli 2008 blijkt dat het BMA in het geval van eiseres een medische noodsituatie op korte termijn verwacht bij het staken van de behandeling; de suïcidaliteit is nu dermate hevig dat afname van de (intensieve) begeleiding/ behandeling tot suïcide kan leiden. De vraag of eiseres zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt wordt door het BMA ontkennend beantwoord, waarbij wordt toegelicht dat de psychische aandoening van eiseres niet ongeneeslijk is.

9. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder voorts toegelicht dat eiseres niet voldoet aan het criterium volgens genoemde jurisprudentie, gelet op de geneeslijkheid van de ziekte alsmede de mate van speculatie bij de vraag of de dood, als gevolg van de psychische aandoening van eiseres, zal volgen. Volgens de gemachtigde van verweerder is geen sprake van een direct levensbedreigende ziekte, nu de ziekte van eiseres niet ongeneeslijk is.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder uit de nota van het BMA van 15 juli 2008 mogen afleiden dat in het geval van eiseres geen sprake is van een ziekte in een vergevorderd en direct levenbedreigend stadium, nu sprake is van speculaties over een mogelijke toekomstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eiseres. Dat, zoals de gemachtigde van eisers ter zitting heeft toegelicht, de suïcidaliteit van eiseres zo hevig is dat de dood volgt als eiseres wordt uitgezet en dat er, uitgaande van een glijdende schaal tussen ziekte en gezondheid, naar zijn mening geen ruimte meer is tussen de ernstige suïcidaliteit van eiseres en de dood, kan daaraan niet af doen. De rechtbank onderkent dat eiseres lijdt aan ernstige psychische klachten. De gevolgen die een uitzetting zal hebben voor de gezondheid van eiseres blijven echter, ook bij onderkenning van de ernst van de psychische klachten, speculatief. Nu dit het geval is, kan niet worden gezegd dat sprake is van de onder rechtsoverweging 6. bedoelde uitzonderlijke omstandigheden. De van de zijde van eiseres door J.M. Persoon verschaft medische rapporten brengen in dit oordeel geen verandering. Deze rapporten stellen immers - evenals laatstgenoemd BMA-advies - in de kern dat bij eiseres sprake is van een risico van suïcide als gevolg van de psychische toestand van eiseres. Indien de in deze rapporten verwoorde medische conclusies zouden worden gevolgd, zou derhalve eveneens sprake zijn van speculaties over een mogelijke toekomstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eiseres.

11. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

12. Gezien het voorgaande komen eisers niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 van de Vw2000 genoemde gronden.

13. De beroepen zullen derhalve ongegrond worden verklaard.

14. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

15. Beslist wordt als volgt.

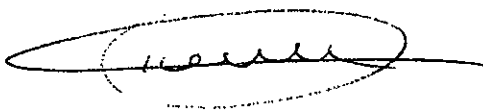

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. C.F.E. van Olden- Smit als voorzitter en mr. E.H.M. Druif en mr. T. van de Woestijne als rechters in tegenwoordigheid van mr. E.C.J. Kohl als griffier en in het openbaar uitgesproken op 24 november 2009.

)

)

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **24 NOV. 2009**

<advocatenkantoor>

Verstrepen

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 DEC 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

Inzake

geboren op _____ en
 van Angolese nationaliteit, verblijvende te
 Vnr. _____

Bepaaldelijk gevolmachtigde:
 mr.A.F.J. Lemmens,
 advocaat te Oosterhout Nbr.

tegen

De Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage, verweerder.

<advocatenkantoor>

Verstrepen

Geeft te kennen:

geboren op en van Angolese nationaliteit, verblijvende te OC 's-Gravendeel, Kilweg 41, te 's-Gravendeel, te dezer zake woonplaats kiezende te Oosterhout aan de Arendstraat 37a, (Postbus 4305, 4900 CH), ten kantore van Mr. A.F.J. Lemmens, advocaat, die voor het instellen van dit hoger beroep door haar bepaaldelijk is gevolmachtigd en als zodanig voor haar zal optreden met het recht van substitutie;

Appellante komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag nzp 's-Hertogenbosch van 24 november 2009, verzonden op gelijke datum en met kenmerk AWB 07/24620 en hierbij in het geding gebracht als productie 1.

In de thans aangevallen uitspraak van 24 november 2009 heeft de rechtbank het beroep van appellante, ongegrond verklaard, welk beroep zich richtte tegen de beslissing van verweerder d.d. 20 augustus 2007, waarbij de aanvraag van appellante voor een asielgerelateerde verblijfsvergunning werd afgewezen.

Appellante kan zich niet met de thans aangevallen uitspraak van de rechtbank verenigen en richt hiertegen na te melden grief.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overwegingen 7, 8 en 10 van de aangevallen uitspraak het navolgende:

7. Ten aanzien van eiser overweegt de rechtbank dat blijkens het advies van 9 april 2007 is geoordeeld dat eiser zich niet bevindt in een vergevorderd en levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte. Verweerder heeft om die reden eisers aanvraag afgewezen. Hetgeen namens eiser in beroep is aangevoerd leidt, gelet op de betreffende jurisprudentie, niet tot het oordeel dat sprake is van de hiervoor aangegeven uitzonderlijke omstandigheden. Aldus valt eisers situatie, anders dan is aangevoerd, niet onder de reikwijdte van de bescherming die artikel 3 van het EVRM beoogt te bieden.

8. Ten aanzien van eisers overweegt de rechtbank dat uit de nota van het BMA van 15 juli 2008 blijkt dat het BMA in het geval van eiseres een medische noodsituatie op korte termijn verwacht bij het staken van de behandeling; de suicidaliteit is nu dermate hevig dat afname van de (intensieve) begeleiding/behandeling tot suicide kan leiden. De vraag of eiseres zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt wordt door het BMA ontkennend beantwoord, waarbij wordt toegelicht dat de psychische aandoening van eiseres niet ongeneeslijk is.

<advocatenkantoor>

Verstrepen

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder uit de nota van het BMA van 15 juli 2008 mogen afleiden dat in het geval van eiseres geen sprake is van een ziekte in een vergevorderd en direct levenbedreigend stadium, nu sprake is van speculaties over een mogelijke toekomstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eiseres. Dat, zoals de gemachtigde van eisers ter zitting heeft toegelicht, de suicidaliteit van eiseres zo hevig is dat de dood volgt als eiseres wordt uitgezet en dat er, uitgaande van een glijdende schaal tussen ziekte en gezondheid, naar zijn mening geen ruimte meer is tussen de ernstige suicidaliteit van eiseres en de dood, kan daaraan niet af doen. De rechtbank onderkent dat eiseres lijdt aan ernstige psychische klachten. De gevolgen die een uitzetting zal hebben voor de gezondheid van eiseres blijven echter, ook bij onderkenning van de ernst van de psychische klachten, speculatief. Nu dit het geval is, kan niet worden gezegd dat sprake is van de onder rechtsoverweging 6. bedoelde uitzonderlijke omstandigheden. De van de zijde van eiseres door J.M. Persoon verschaft medische rapporten brengen in dit oordeel geen verandering. Deze rapporten stellen immers - evenals laatstgenoemd BMA-advies - in de kern dat bij eiseres sprake is van een risico van suicide als gevolg van de psychische toestand van eiseres. Indien de in deze rapporten verwoorde medische conclusies zouden worden gevolgd, zou derhalve eveneens sprake zijn van speculaties over een mogelijke toekomstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eiseres.

Toelichting bij grief 1:

De rechtbank legt in ro 7 een advies van 7 april 2007 aan haar overwegingen ten grondslag. Een advies van 7 april 2007 behoort evenwel niet tot de processtukken en is ook anderszinds niet bij appellante bekend. Ro 7 en de hierop voortbouwende rechtsoverwegingen missen derhalve feitelijke grondslag, althans zijn deze overwegingen onbegrijpelijk.

Indien voor het advies van 7 april 2007 een ander advies – het BMA advies van 15 juli 2008 – gelezen dient te worden vervolgt appellante haar toelichting als volgt.

De vraagstelling van punt 6a van het BMA-advies van 15 juli 2008 luidt als volgt:

“Bevindt betrokkene zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte?” Hierop wordt door de BMA arts geantwoord: “Nee. De psychische aandoening van betrokkene is niet ongeneeslijk.”

Binnen de vraagstelling naar de vergevorderdheid en het direct levensbedreigende stadium, wordt de (on)geneeslijkheid van de aandoening ten grondslag gelegd en door de BMA arts ook in termen van (on)geneeslijkheid beantwoord. De (o)ngeneeslijkheid van de aandoening dient evenwel niet bij de vraag naar en beantwoording van de vergevorderdheid en direct levensbedreigendheid te worden betrokken. Zie bijvoorbeeld:

“ Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.” - RvSt, uitspraak: 3 augustus 2009 (200808058/1/V1.)

Ook in het geval dat een aandoening niet ongeneeslijk is, kan sprake zijn van een aandoening die zich bevindt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Indien deze vraag naar de vergevorderdheid en direct levensbedreigendheid van de aandoening negatief wordt beantwoord met het argument van de niet-ongeneeslijkheid van de aandoening, zoals in genoemd BMA advies gebeurt, worden ziekten die zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevinden, maar wel geneesbaar zijn, uitgesloten. De vraag wordt immers gesteld naar de al dan niet geneesbaarheid van de aandoening. Zo de aandoening geneesbaar is, wordt niet meer toegekomen aan de vraag naar de vergevorderdheid en de direct levensbedreigendheid, aangezien een ziekte die geneesbaar is daar niet aan zou kunnen voldoen, althans wordt deze onjuiste denktrant door de BMA arts gebruikt.

Onder punt 4 van het BMA rapport concludeert de arts dat een medische noodsituatie op korte termijn verwacht kan worden indien de behandeling wordt gestaakt. Deze overweging gelezen in samenhang met de vraagstelling en beantwoording van punt 6-a van meergenoemd BMA rapport, zoals hierboven toegelicht, sluit bepaaldelijk niet uit, dat de aandoening van appellante zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt, althans als zodanig dient te worden gekwalificeerd.

In onder meer ro 8 hanteert de rechtbank deze onjuiste redenering, nu de rechtbank aangeeft de geneesbaarheid van de aandoening als een toelichting te zien op het antwoord op de overigens onjuiste vraagstelling. Het is evenwel geen toelichting, maar een uitsluiting van bepaalde ziektebeelden. Met name gezien de verwachting van een noodsituatie op korte termijn bij het uitblijven van een behandeling, had het op de weg van de rechtbank gelegen uit te gaan van de juiste vraagstelling en daarbij de al dan niet geneesbaarheid van de aandoening buiten beeld te laten.

In ro 10 concludeert de rechtbank dat de SvJ uit meergenoemde BMA nota heeft mogen afleiden dat in het geval van appellante geen sprake is van een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium, nu sprake is van speculaties over een mogelijke toekomstige verslechtering van de gezondheidstoestand van appellante. Deze overweging van de rechtbank is onbegrijpelijk, althans onvoldoende gemotiveerd.

Met deze overweging treedt de rechtbank buiten de grenzen van het geschil. Het speculatieve van de gevolgen van de aandoening heeft de SvJ nimmer in de beschikking ten grondslag gelegd. De SvJ heeft uitsluitend de niet ongeneeslijkheid van de aandoening aan zijn overwegingen ten grondslag gelegd – zie mede het aanvullend verweer van 28 augustus 2008.

Voorts gaat de rechtbank met deze overweging op de stoel van de arts zitten. De beantwoording van de vraag naar de vergevorderdheid en direct levensbedreigendheid van de aandoening is een vraag die een arts dient te beantwoorden. Veel aandoeningen en dat geldt ook voor psychische aandoeningen, kennen diverse fasen, van minder erg tot zeer ernstig en dat geldt ook voor aandoeningen die geneesbaar zijn. De rechtbank had zich dan ook voor de vraag moeten stellen of de aandoening, die in principe geneesbaar is, met name ook gelet op de verwachting van een noodsituatie op korte termijn, vanuit medisch oogpunt, zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt. De rechtbank gaat er evenwel vanuit dat de aandoening van appellante zich nimmer in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium kan bevinden, aangezien de gevolgen van de aandoening speculatief zijn. Of die gevolgen speculatief zijn en in welke mate is echter een oordeel dat voorbehouden is aan een arts. De BMA nota van 15 juli 2008 kan hierbij geen ondersteuning bieden, aangezien deze nota onjuist maar wel categoriaal de aandoening van appellante uitsluit van kwalificatie naar vergevorderdheid en direct levensbedreigendheid.

Voorts oordeelt de rechtbank dat de rapportages van de psychiater, de heer Persoon, geen verandering brengen in het oordeel van de rechtbank, aangezien deze rapportages in de kern stellen dat bij appellante sprake is van een risico van suicide en derhalve eveneens sprake is van een speculatie over een mogelijke toekomstige verslechtering. De rapportages van de psychiater – zie het slot van de rapporten van 17 en 26 oktober 2006 – gaan evenwel niet uit van een risico, maar van een zeer groot risico. Deze overweging mist derhalve feitelijke grondslag. Voorts dient in dit verband en zoals boven toegelicht primair de vraag beantwoord te worden of de aandoening zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt.

Grievens zonder zelfstandige betekenis.

Voorzoveel nodig grieft appellante tevens tegen de overwegingen van de rechtbank onder de paragrafen 12,13 en 15, maar deze grieven hebben geen zelfstandige betekenis en een toelichting is derhalve niet noodzakelijk.

Geconcludeerd wordt tot gegrondverklaring van het hoger beroep met vernietiging van de aangevallen uitspraak.

Oosterhout, 22 december 2009

Gemachtigde,

Mr. A.F.J. Lemmens